

Jutta 25 éves, egyetemi végzettségű, és szakmájában dolgozó, házasságban élő fiatal nő, aki a terhességét az első perctől kezdve nem vette komolyan. Először csak viccelődött, hogy alighogy megszületik a pici, nagyon hamar viszi majd mindenhol magával, mert ő nem adja fel az eddigi életét, nem lesz egy baba rabja. Aztán ahogy ez az időszak elmúlt, átvette a helyét a pánik: ő nem érett az anyaságra, és el nem tudja képzelni, hogy egy babát pelenkázzon, szoptasson, és otthon üljön egész nap. Igazából kezdett ellenségesen gondolni a magzatára, hiszen ő okozta ezt az egész problémát. Persze, komoly indulatokkal gondolt a férjére is, aki ugye nem kényszerül ilyen komoly élethelyzeti változásokra, folytatja a munkáját, majd este otthon eljátszik kicsit a babával, és megy aludni.

Természetesen ennek megfelelően a hangulata is labilis volt, kiszámíthatatlan, váratlan indulatkitörésekkel. Ezek gyakorta a férjjel való veszekedésekben öltöttek testet. Szorongását, félelmeit igyekezett leplezni, titkolni, mert szégyellte. Az általános depressziós tüneteknek tartott szomorúság, étvágytalanság, munkakedv csökkenése, fáradékonyság, és hasonlóak nem voltak tapasztalhatóak Jutta életében ebben az időszakban sem.

Igencsak meglepődött, amikor elkezdtem őt a saját szüleiéről kérdezni: milyennek látja az ő viszonyukat a saját gyerekükhöz (őhozzá), a szülőszerephez, és milyennek értékeli a kapcsolatukat immár felnőttként? Igen, a saját anyukája ambivalenciája is felszínre került, de mindkét szülővel ambivalens a viszonya: nem tudja eldönteni, hogy gyerek vagy felnőtt a szemükben. Kiderül, hogy elég erős fixáció történt a serdülőkorban a női identitás fejlődésében. Ennek következtében nem képes önmagára mint felnőtt nőre gondolni, hanem folyton ugrál a kislány és nagylány között, de gyereknek látja, érzi magát lelke mélyén. Az meg ugye hogy veszi ki magát, hogy egy gyerek szüljön? Hát mit kezd egyik gyerek a másikkal?

Amikor ezeket feldolgoztuk a terápiában, figyelme a magzat felé kezdett fordulni, és egyre több örömet talált a vele való kapcsolatban. Igen: a méhen belül fejlődő magzattal is érdemes felvenni a kapcsolatot, és megismerni vele. Élvezni kezdte, ahogy érzi a mozgását, ahogy a pici válaszol az pocak megérintésére, és másképpen az anyának és az apának, ami meglepő volt neki.

Aztán persze, ahogy közeledett a szülés, egyre többet foglalkozott a szükséges felszerelések beszerzésével: milyen ágyat válasszanak, milyen pelenkát kellene majd vásárolni, milyen ruhák, játékok kellene, és persze a babakocsi, hordozó, és minden, ami ezzel kapcsolatos. Nevetve mondta, hogy bár még meg sem született a baba, de máris sok időt tölt vele, és nem érzi magát rabnak.

A baba megszületése után egyszer találkoztam velük: hihetetlen volt látni azt a bizalmi, szeretetteli kapcsolatot, ami közöttük volt. És alighanem ritkán látni nyugodtabb babát. Ő a sírást kommunikációra használta, és mivel anyuka értette, mit akar „mondani” gyakorta már az arckifejezéséből vagy tekintetéből (bevallom, nekem ez kissé rejtélyes volt, mert semmit nem vettem észre, mikor az anyuka már reagált is a baba jelzésére: de hát ugye ő az anyuka, nem én), emiatt nem „ordított”, sírt állandóan. Csak ha mondandója volt, és éppen az arcáról nem olvasta le a mama valami oknál fogva. Viszont egy dolog nagyon fontos volt számára: szemkontaktus, vagy legalábbis „nézés-kontaktus” a mamával: vagyis a mama legyen a látóterében. Azt mindig kereste, és ha megvolt, teljesen nyugodt volt.

Annyit elmondot a szülésről az anyuka, hogy a kicsi megszületése után is elég hamar megnyugodott, amikor a mellére tették, és a kórházi tartózkodás során sem volt nyugtós baba. Az éjszakák is meglehetősen nyugodtak, bár természetesen a kicsi nem alussza át az éjszakát, fel kell hozzá kelni időnként, de hamar visszaalszik. Viselkedését meglehetősen nyugodtnak jellemezte, ahogy fogalmazott: kiegyensúlyozott, elégedett baba. A papával is jól kijön, mint mondta.

Azóta persze nem tudom, hogy alakultak a dolgok, de van ok az optimizmusra.